

مریم مجد

عکسی که مریم مجد ثبت کرده، رشک برانگیز است. نمایش غرور در زمین فوتبال. بازیکنانی با رگ‌های متورم که سرود ملی ایتالیا را فریاد می‌کشند. رو به پرچم. تمرکز در بالاترین سطح. برای یک هدف. خوشحالیِ مردمِ کشور. تصویر طوری ثبت شده است که انگار هیچ‌کدام از بازیکنان در حالِ خودشان نیستند. شبیه به سربازانی که برای جنگ آماده می‌شوند. همانند گلادياتورهایی که قرار است برای مبارزه‌ی مرگ و زندگی آماده شوند. انگار راهِ برگشتی نیست. تیم ملی زنان ایتالیا مقابلِ آلمان. شبیه تیمِ مردان که با همین حرارت سرود می‌خوانند. این بخشی از شخصیتِ ملی‌پوشانِ ایتالیا شده است.

سال‌هاست قبايِ شادی بر تنِ ما ایرانیان ننشسته است. سال‌هاست خشم‌هایمان بالاتر از شادی‌هایمان دیده می‌شود. آن هم برای ما ایرانیانی که به هر بهانه‌ای دورهم جمع می‌شدیم، می‌گفتیم و می‌خندیدیم. تیم ملی برای ما مظهر وفاق بود. سال‌ها پیش‌تر از آن‌که وفاق تبدیل به کلیدواژه‌ی انتخابِ یک رئیس‌جمهور شود. ما بر سرِ هر مسئله‌ای جنگ داشتیم، اما تیم ملی برای ما مترادف با ایران بود. کشور بود. وطن بود. به عشقِ بازیکنان‌مان، برایشان می‌ایستادیم و همراه با آن‌ها در جنگِ

درد

برای خودمان تنگ شده

علی عالی